

Den daværende Finantsminister forelagde en Finantslov — som ikke kom „strax efterat Rigsdagen var sat“, men endel senere — og derpaa var der opført en Post til „overordentlige og uforudseelige“ Statsudgifter, omtrent 1,100,000 Rd. — de overordentlige Udgifter udgjorde deraf 300,000, og de uforudseelige Udgifter Resten, 800,000, — for Finantsaaret 1850—51. Imod denne Opførelse af en Sum til uforudseelige Udgifter reiste der sig forskellige Stemmer, navnlig optraadte imod den den daværende Rigsdagsmand for Njøbenhavn og nuværende Rigsraadsmedlem, Conferentsraad David; han udvilede, at det vilde være til stor Fare for det constitutionelle Liv, dersom vi begyndte med at opføre paa Budgettet en saadan Post til uforudseelige Udgifter, og udvilede, at det rette System vilde være det, man kjendte fra andre constitutionelle Lande, at benytte en Tillægsbevilling, Systemet med les crédits supplémentaires. Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) eller den ærede „Thingmand“, som han dengang kaldtes — thi ligesom man dengang endnu famlede i constitutionel Praxis, saaledes famlede man ogsaa i de constitutionelle Udtryk — altsaa den ærede „Thingmand“ for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) understøttede heri den Tale, som jeg har nævnt, og erklærede, at han tiltraadte hans herom ytrede Anskuelse; det er jo ogsaa Alle bekendt, at Praxis virkelig har fulgt den Impuls, der dengang blev givet, og at dette er Grunden til, at der ikke senere paa Finantslovene findes opført nogenstomhelst Sum til uforudseelige Udgifter. Men da nu Finantsloven tvinger til Overskriftelser, saa udfordres der nødvendigvis Tillæg til den, vore Tillægsbevillinger, og Grundlovens § 52 bliver altsaa at opfatte saaledes, at der ved „Finantslov“ forståaas Overslag plus Tillægsbevilling. Men ikke nok hermed; der foreskalder i Finantsaarets Lov Udgifter, som hverken have kunnet opføres paa Overslaget eller paa Tillægsbevillingen, og som altsaa have maattet afholdes ved en ligefrem Overskriftelse, der først har kunnet blive klar efter Finantsaarets Slutning. Nu har man, og med fuld Tyde, modsat sig Alt, hvad der hedder Efterbevilling,

det vil sige, en efterfølgende Bevilling af en allerede afholdt Udgift efter Finantsaarets Lov (Tscherning: Det har man ikke modsat sig!). Man har modsat sig det, gjentagne Gange ere Efterbevillinger blevne forkastede (Tscherning: Her aldrig!). Det kan dog den ærede Rigsdagsmand umuligt nægte (Tscherning: Jo!). Ja, jeg kan ikke nu forlade min Plads og opføre Rigsdagsstiben for at vise ham det, men senere skal jeg med Fornøielse godtgjøre for ham, at Efterbevillinger ere blevne forkastede, navnlig i det andet Thing (Tscherning: Ja!) — altsaa ere de dog forkastede. Dette er ogsaa fuldkommen i sin Orden, thi en Efterbevilling kan under ingen Betingelse komme til at opfylde de Forbringer, der stilles i Grundlovens § 52; hverken er det et Overslag eller kan det forelægges strax, efterat Rigsdagen er sat, eller opfylder det nogle af de øvrige Forbringer for en Finantslov. Ganske vist ikke kunne disse nu heller ikke opfyldes strict ved Tillægsbevillingerne, men ved disse har man maattet see bort deraf af Nødvendighed for overhovedet at gjøre en Statskyrrelse mulig. Hvorledes gaaer det da nu med saadanne Udgifter, der hverken ere opførte paa Overslaget eller paa Tillægsbevillingen? De blive opførte paa Statsregnskabet, Statsrevisionen gjenneengaaer dem udsørligt og indstiller dem til Rigsdagens Beslutning; vi ere altsaa nu komne til det tredje Led, der kan siges at supplere Finantsloven, det vil sige Dechargen. Det er altsaa fuldkommen correct, naar man siger, at Finantsloven for et Aar er „Overslaget“ plus Tillægsbevillingen plus Dechargen. Naar det nu altsaa forholder sig saaledes, seer jeg ikke nogen grundet Indvending imod at tillade en Udgift i Henhold til en her vedtagen og af Kongen stadfæstet Lov, selv naar denne Udgift ikke har Hjemmel paa Finantsloven. Rigsdagen har jo paa selve Lovens Tilblivelse udøvet al sin Indflydelse og den vil ogsaa komme til at udøve Indflydelse paa den finantsielle Side ved den Beslutning, som Grundlovens § 53 omtaler, nemlig Beslutningen over de aarlige Statsregnskaber, der forelægges Rigsdagen med Statsrevisionens Bemærkninger. Jeg kan nu ikke nægte, at det forekommer mig besynderligt, at netop den